

פנחס (319)

הָשִׁיב אֶת חֲמַתִּי.... וְלֹא כְלִיָּתִי (כה. יא)

בספר "פרדס יוסף" כתב: יש לרמז, דאיתא בזוהר הקדוש: כי פנחס נעשה בן אהרן, כי מרוב פחדו פרחו נשמתו ונכנסו בתוכו נשמות נדב ואביהוא אשר היו משוטטות בעולם. ואם כן בקנאו את קנאת ה' השיב את נשמת נדב ואביהוא לתוך גופו, והנה לא אמר הכתוב הסיר את חמתי אלא "הָשִׁיב אֶת חֲמַתִּי", האותיות האמצעיות של "חֲמַתִּי" שהמה "מת" השיב בקנאתו לתוך "חי" שהמה אותיות הקצוות. נשמות נדב ואביהוא המתים השיב לתוך גופו החי ותיבת "חמתי" הוא מת בתוך חי.

ספר "להתעדן באהבתך"

עד כמה האדם להתאזר בגבורה

וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְדַיְנִית קָזְבִי בַת צוּר רֵאשׁ אַמּוֹת בֵּית אָב בְּמִדְיָן הוּא (כה. טו)

צריך להבין איך יתכן שהתורה מקדישה פסוק שלם להזכיר שמה של גויה שפלה ואביה, מה משנה לנו שמה המדוייק ו"יחוסה"? ביאר הסבא מקלם, שהתורה באה להשמיענו, שהנה מצבם של כלל ישראל באותם ימים היה נורא נוראות, ואם לא היה פנחס מקנא לשם השם, לא היה נשאר מהם שריד ופליט, כי היו ח"ו כולם מתים במגפה כמבואר במפרשים. ופנחס התאזר במידת הגבורה, לא שת לבו ולא חשש להרוג את בתו של ראש אומות בית אב של מדין, מלך הגויים, לעשות רצון אבינו שבשמים. והנה במקום שנעלמה הלכה מכולם וגעו בכביה, אם היה שת לבו למידת המורך הטבעית, ודאי היה מתבלבל לגמרי והיתה גם נעלמת ממנו ההלכה, וא"כ מה גרם לו לעשות פעולה כה עצומה ונוראה, להקים את כלל ישראל ולעצור את החורבן הנורא, מידת הגבורה. לימוד גדול למדנו, שאם האדם יכשיר בעצמו את מידת הגבורה אחרי שיתברר לו בכירור, על ידי חכמי הדור שזהו תפקידו לעקור מלבו את מידת המורך, אם ירגיל עצמו בזה, גם אם מעט, ידע שזהו הרבה מאוד, עד שיתכן שהצלת הכלל כולו, תבא על ידו.

ספר "לחתך עליון"

בני קרח רק "הרהרו תשובה בלבם"

וּכְנִי קָרַח לֹא מָתוּ (כו. יא)

עד היום הזה, בני קרח, בני המחלוקת לא מתו. הם עובדים חזק, ומצליחים בזה. אם חזרו בני קרח בתשובה, מדוע נתבצר להם מקום גבוה בגהינום, וישבו שם? מדוע לא יצאו משם? אומר הרב שטרנבוך, בעל "טעם ודעת": בני קרח רק הרהרו בתשובה בלבם. והיתה תביעה עליהם מדוע כשחזרו בתשובה, רק הרהרו בלבם, ולא ניסו להרחיק את העם מהמחלוקת? מדוע

לא צעקו בקול גדול: המחלוקת אינה אמת! המחלוקת אינה אמת! ומאחר ששמרו את האמת הזו לעצמם, בהירהור הלב, ולא אמרוה בדיבור לעיני ישראל, על כן "נתבצר להם מקום בגהינום". אם היו דואגים לכלל ישראל להרחיקם מן המחלוקת, היו נמצאים יחד עם כלל ישראל, מכיון שלא דאגו לכולם ישארו לבד. ובכל זאת, אפילו הרהור תשובה הציל אותם שלא נבלעו באדמה ולא הפסידו אל חלקם לעולם הבא.

ספר "ומתוך האור"

לְאֲזַנִי מִשְׁפַּחַת הָאָזְנִי (כו. טז)

אומר אני שהוא משפחת אצבון (רש"י) מה קשר יש בין שני השמות הללו? ברם, אמרו חכמינו שנבראו אצבעותיו של אדם ארוכות ודקות, למען יוכל לסתום בהן את אזניו בשמעו דבר שאינו מהוגן. הרי איפוא נבראה האצבע בשביל האוזן, וממילא שני השמות "אצבון ו אוזני" אחת הם.

ספר "מעינה של תורה" בשם השל"ה הקדוש

על יד שאיפה חזקה אפשר לכתוב פרשה חדשה

וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי ה' (כו. ה)

וברש"י: ראויה היתה פרשה זו להיכתב על ידי משה, אלא שזכו בנות צלפחד ונכתבה על ידן. וקשה, הרי גם פרשת פסח שני לא נכתבה על ידי משה רבינו, ומדוע שם אף אחד מן המפרשים אינו אומר שראויה היתה להיכתב על ידי אותם אנשים טמאים שביקשו להקריב פסח שני? הלא דבר הוא! ומתוך בעל חידושי הרי"ם תירוץ נורא ואיום. בניגוד לפרשת בנות צלפחד שכבר היתה כתובה בתורה, וכל השאלה היתה מי יזכה להביאה לידי כתיבה, הרי שכל עצמה פרשת פסח שני לא נכתבה אלא על ידי האנשים שבאו וצעקו 'למה ניגרע', שהיה איכפת להם שלא הקריבו את קרבן פסח, ולכן ניכתבה פרשה חדשה בתורה! לידע להודיע ולהיודע, שאם אדם צועק, אם הוא מראה שאיכפת לו, הרי שיש בכוחו להוסיף פרשה שלימה בתורה.

רב זילברשטיין שליט"א בספרו "עלינו לשבח"

לְיִצְרָק מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרָי לְשָׁלֹם מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלָמִי (כו. מט)

אמרינן בגמרא (מכות י'): בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. וזה מרומז כאן בפסוק, "לְיִצְרָק" כשאחד רוצה לילך ח"ו אחר יצרו הרע, "מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרָי", יש לו כבר סביבו משפחה שלמה ממעשה היצר, כדי להוליכו לדרך לא טובה. "לְשָׁלֹם", כשאחד רוצה לקנות שלימות, משפחת השלמי, ימצא משפחת שלמים, יהודים יראים

ושלמים, שיסייעו לו בדרך הטוב אשר בחר.
ספר "מטעמי שולחן שבת"

ויקרב משה את משפֿטן לפני ה' (כז.ה)

בארבע דברים מצינו שנעלמה הלכה למשה, במגדף (ויקרא כד. יב): "ויניחם במשמר לפרש להם על פי ה'", בפסח שני כתיב (לעיל ט. ח): "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם". במקושש דכתיב (לעיל טו. לד): "ויניחו אותו במשמר כי לא פרש מה יעשה לו", ובדין ירושת בנות צלופחד הכא דכתיב: "ויקרב משה את משפֿטן לפני ה'". ויש להתבונן דהכא ובפסח שני משמע שתיכף נזדרז משה לשאול את פי השם, אולם במגדף ומקושש משמע שהלין את הדין דהא הניחם במשמר ולא נזדרז לברר דינם. וביאור הענין נראה, דבבנות צלופחד איתא שבקשתם היתה משום חיבתם לארץ ישראל, וכן בפסח שני מצינו שהטמאים אמרו (ט. ז): "למה נגרע לבלתי הקריב", וכיון שראה גודל חיבתם נזדרז הוא לברר דינם, ואך במגדף ומקושש שידע משה רבינו כי חייבי מיתות הם רק שנעלמה ממנו הלכה באיזה מיתה, ולקיים עונש לא נזדרז.

ויאמר ה' אל משה קח לך את הושע בן נון איש אֶשֶׁר רוח בו (כז.יח)

פירוש דרושי שמעתי בשם הסבא מנובהרדוק: רק "איש אֶשֶׁר רוח בו", כלומר, רוחו שלו היא המנהיגה אותו, רק הוא אשר יוכל לקיים "אשר יוציאם ואשר יביאם", לאמור, להנהיג אחרים. כי מי אשר מכיר את עצמו, ומצליח להכניס עצמיותו שלו, למסגרת מנהיגותית, שתונהג על ידי כוחו, רק כזה הוא הראוי להנהיג אחרים. מי שאינו מסוגל להיות מונהג אינו מסוגל לעשות אחרים מונהגים על ידו.

רב אורחי שליט"א בספרו "ברכת מרדכי"

ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם...ועשיתם עלה לרית נחת לה' (ט.א)

יש לדקדק, מדוע בכל הקרבנות נאמר "והקרבתם", ואילו בראש השנה נאמר: "ועשיתם"? בטעם הדבר כתב ה"חיי אדם": בא לרמז שבראש השנה יעשה כל אדם עצמו כאילו מקריב את עצמו לקרבן. ולכן אנו נוהגים לקום ולומר סליחות ד' ימים לפני ראש השנה ורבים מתענים בהם, כי ד' ימים הם ימי ביקור, לבקר כל מומי חטאתינו ולשוב עליהם בתשובה שלימה.

רב רובין זצ"ל בספרו "שנים מקרא"

את הנפש אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר וְאֵת הַנֶּפֶשׁ הַשְּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפָּיִם (כח.ד)

מצינו במדרש (במדב"ר כ. כ) שקריאת שמע של שחרית מגינה על היום, וקריאת שמע של לילה מגינה על הלילה. וזהו הרמז בפסוק: "אֵת הַנֶּפֶשׁ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר", היא קריאת שמע של בוקר, שבכוחה אפשר לכבוש את היצר הרע של היום, "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ הַשְּׁנִי

תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפָּיִם", היא קריאת שמע של ערבית, אשר על ידה יש בכוחו לכבוש את היצר של כל הלילה.

ספר "עלים לתרופה"

הלכה: נתינת מאכל למי שאינו מברך

האם מותר לתת מזון או משקה לאדם שאינו מברך תחילתו?

בשו"ע (ס' קסט ס"ב) כתב שלא יתן לאכול אלא למי שידוע בו שיברך. אולם על זה כתבו הפוסקים שאם מזמין לביתו אורח שאינו שומר תורה ומצוות ואינו מברך על מזונו, יש לחוש שאם לא יגיש לפניו כיבוד, מאכל או משקה, יכול להביא הדבר לידי איבה וחילול השם, לכן רצוי לומר לו בלשון רכה שמברכים, ואם לא יקבל את הדברים, אין בזה איסור.

ספר "הליכות שבת" רב אופיר מלכה שליט"א

פתגם: אם לא יהיה מה שתחפורין, חפורין כמה שיהיה.

ספר "שמחלה"

חקירה: ערלה בחו"ל: ערלה בארץ נלמדת מהפסוק, ובחו"ל מהלכה למשה מסיני, או שההלכה למשה מסיני בחו"ל מגלה שהפסוק המדבר גם על חו"ל (הגר"ח מאכלות אסורות י"ט, מלבושי יו"ט קונטרס חובת קרקע ה').

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: שכר בטלה: שאלו לרבי נפתלי צבי יהודה ברלין: מה הטעם לשעבר היה שכרם של רבנים מועט, ואילו בימינו שכרם של רבנים מרובה? השיב להם: הלא לפי הדין אסור לרב לקבל שכר, כפי שמצינו: מה אני בחינם אף אתם בחינם, הלא אמרו חז"ל, שאין נותנים לו לרב אלא שכר בטלה. מעתה הכל ברור ומחוור, לשעבר היו הרבנים שוקדים על התורה יומם ולילה וכמעט לא ביטלו שעה מן התורה, לכן הגיע להם שכר בטלה מועט, אבל בימינו יש רבנים שמבטלים הרבה מן התורה, לכן שכר בטלתם מרובה.

ספר "חד וחלק" חלק ב'

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בן קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'יות בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלום, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליהו, רישא שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר ולינתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, גיינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר. אמיל חיים בן עזו עזיזה, לינה רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים.

